

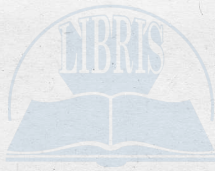
CONTESSA DE SÉGUR

POVEȘTI CU ZÂNE

Traducere de Ludovic Dauș

REGIS

CUPRINS

Povestea prințesei Florica.....	3
Șoricelul cenușiu	33
Băiatul cel bun.....	59
Aurita.....	83
Ursișor	128

POVESTEA PRINȚESEI FLORICA

LA DOICĂ...

Au fost odată un rege și o regină, care, deși aveau trei fete, le iubeau doar pe cele mai mari, gemenele, care se numeau Portocalia și Roșiatica.

Deși frumoase și inteligente, ele nu erau și bune la suflet. În privința aceasta semănau regelui și reginei. Cea mai tânără dintre prințese, care avea cu trei ani mai puțin decât surorile ei, se numea Florica. Ea era tot atât de frumoasă pe cât era de drăgălașă și bună pe cât era de fermecătoare.

Avea ca nașă pe zâna Puternica, iar din pricina asta era pizmuită de Roșiatica și Portocalia, care nu avuseseră o astfel de nașă. La câteva zile după nașterea Floricăi, regele și regina o trimiseseră la țară, la o

răzeșă, unde a trăit foarte fericită cincisprezece ani, fără ca părinții ei să vină să o vadă măcar o singură dată. Trimiteau în fiecare an răzeșei bani pentru creșterea Floricăi, întrebau de ea, dar nu o luau niciodată la palat. Florica nu ar fi primit nicio educație dacă buna ei nașă, zâna Puternica, nu i-ar fi trimis profesori.

Astfel, Florica învăța să citească, să scrie, să numere, să deseneze, să vorbească limbi străine, să danseze și să cânte. Florica era cea mai frumoasă, cea mai încântătoare și cea mai drăgălașă prințesă din lumea întreagă. Era foarte ascultătoare și, de aceea, nu a fost certată sau pedepsită vreodată. Nu ducea dorul părinților ei, căci nu-i cunoștea și nu-și dorea să trăiască în alt loc decât în căsuța în care crescuse.

Într-o zi, pe când sta pe o bancă din fața casei, văzu venind un om cu pălărie și haine elegante, care, apropiindu-se de ea, o întrebă dacă poate să-i vorbească prințesei Florica.

– Da, desigur – răspuse Florica –, poți, căci chiar eu sunt prințesa Florica.

– Dacă-i așa, prințesă, adăugă omul scoțându-și pălăria, poftim scrisoarea aceasta pe care tatăl vostru, regele, m-a trimis să v-o dau.

Florica luă scrisoarea, o deschise și citi următoarele: „Florico, surorile tale împlinesc 18 ani și trebuie să se mărite. Am poftit prinții și printesele tuturor regatelor din lume să ia parte la serbările pe care voiesc să le dau pentru a-i alege pe soții surorilor tale. Ai 15 ani și ești destul de mare ca să fii de față la aceste serbări. Poți să

vii să petreci trei zile la mine. Am să trimit după tine peste opt zile. Nu-ți dau bani pentru rochii, căci am cheltuit mult pentru surorile tale. De altfel, nimeni nu se va uita la tine. Poți, deci, să te îmbraci cum vei vrea.

Regele, tatăl tău”

Florica alergă să-i arate scrisoarea doicii sale.

– Te bucuri, Florico, să mergi la serbările acelea?

– O, da! Da, doică dragă, mă bucur mult: am să petrec, îi voi cunoaște pe tatăl meu, pe mama mea, pe surorile mele și apoi mă voi întoarce iar la tine.

– Dar, zise doica ridicând capul, ce rochie ai să îmbraci, copil necăjit?

– Frumoasa mea rochie albă, pe care o îmbrac în zilele de sărbătoare, dragă doică.

– Sărmana mea copilă, rochia ta e bună la țară, dar este urâtă pentru o adunare de regi și de prinți.

– Ce are a face!?!... Chiar tata spune că nimeni n-are să mă privească. Asta mă bucură: îi voi vedea pe toți și nimeni n-are să mă vadă!

Doica oftă, nu spuse niciun cuvânt și începuse să cârpească, să spele și să calce rochia Floricăi. În ajunul zilei în care trebuia să vină să o ia, doica o chemă și-i spuse:

– Copilă, iată-ți rochia pentru serbarea regilor. Ai grijă ea, căci nu ai alta și n-am să fiu acolo ca să o spăl și să ți-o calc.

– Mulțumesc pentru bunătatea-ți, doică dragă. Fii pe pace... am să iau seama!

Doica îi puse într-o cutie rochia, ciorapi de bumbac,

pantofi negri de piele și un buchetel de flori, pe care Florica avea să și-l pună în păr. În clipa în care vru să închidă cufărul, fereastra se deschise cu zgomot și apăru zâna Puternica.

– Te duci, Florico dragă, la curtea regelui, tatăl tău? întrebă zâna.

– Da, mă duc pentru trei zile.

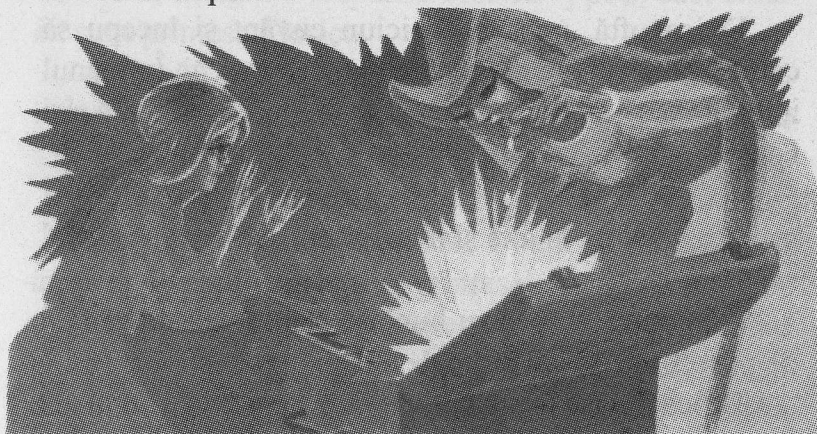
– Și ce rochie ți-ai pregătit?

– Iată!

Și copila îi arată cufărul care stătea încă deschis. Zâna zâmbi, scoase o sticluță din buzunar și glăsui:

– Vreau ca Florica mea să uimească lumea în rochia ei de bal... Aceasta nu este rochia potrivită pentru ea.

Destupă sticluța și turnă pe rochie o picătură din licoarea aflată în ea. Rochia se îngălbeni, se mototoli și deveni din pânză groasă de sac. O altă picătură schimbă ciorapii în unii groși și albaștri, o a treia picătură schimbă buchetul într-o aripă de pui, iar pantofii se făcură de nepurtat.

LIBRIS

– Iată, zise zâna cu aer voios, așa vreau să fie îmbrăcată Florica mea! Vreau să te gătești cu toate acestea și, ca să fii sclipitoare, iată un colan, o panglică pentru prins părul și brățări.

Zicând acestea, scoase din buzunar și puse în cuțăr un colan de alune, o panglică din paie și brățări din fasole.

O sărută pe Florica pe frunte și pieri, lăsând-o pe fată înmărmurită.

Florica și doica se priviră lung, iar în cele din urmă doica izbucni în hohote de plâns.

– Așa... trebuia să-mi dau toată osteneala pentru rochie! Poate fi înlocuită cu o zdreanță. Ah, Florico, biată Florică, nu te duce la petrecere! Spune că ești bolnavă!

– Nu, ar fi o necuviință în fața nașei mele, zise Florica. Sunt sigură că ceea ce face ea este spre binele meu, căci e mai înțeleaptă decât mine. Voi merge și am să mă îmbrac cu tot ce mi-a dat nașa.

Și Florica nu se mai îngriji de veșmintele ei. Se culcă și dormi bine. A doua zi, nu sfârșise bine să se îmbrace și să se pieptene, că trăsura regelui veni să o ia. Fata își sărută doica, își luă cuțărul și plecă.

Florica la curtea tatălui ei, regele

Prima zi

Nu a mers decât două ore, căci palatul regelui nu era tare departe de locul unde crescuse Florica.